

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci navrhovatelů: **a) PhDr. O. M., CSc. a b) Mgr. V. M.**, oba zast. JUDr. MUDr. Danielem Mališem, Ph. D., LL. M. advokátem, se sídlem Kováků 554/24, Praha 5, proti odpůrkyni: **obec Kunžak**, se sídlem nám. Komenského 74, Kunžak, zast. JUDr. Petrem Říhou, advokátem, se sídlem Palackého nám. 106/II, Třeboň, v řízení o kasační stížnosti odpůrkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 1. 2024, č. j. 51 A 34/2021-141,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Odpůrkyně **je p o v i n n a** uhradit navrhovatelům na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku **6 365 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich právního zástupce, JUDr. MUDr. Daniela Mališe, Ph.D., LL.M.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností odpůrkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“); tímto rozsudkem krajský soud vyhověl návrhu navrhovatelů na zrušení opatření obecné povahy – Změna č. 4 Územního plánu obce Kunžak, vydaného usnesením zastupitelstva odpůrkyně č. 19 ze dne 23. 4. 2020 (dále též „územní plán“).

[2] **Návrhem** ze dne 28. 5. 2021 (dále jen „první návrh“) se navrhovatelé domáhali zrušení uvedeného opatření obecné povahy. Uvedli, že jsou v rámci podílového spoluvlastnictví, respektive společného jmění manželů, vlastníky pozemků parc. č. Xa, Xb a Xc v k. ú. K. Součástí změny č. 4 územního plánu obce Kunžak je nově vymezená plocha koridoru D1-Z4, který vede přes zmíněné pozemky navrhovatelů a v bezprostřední blízkosti jejich domu. Plocha má sloužit pro umístění přeložky silnice II/151, která vede z Kunžaku do Dačic. Tato změna územního plánu byla v napadeném opatření obecné povahy odůvodněna potřebou vyřešení dopravní závady při vjezdu do Kunžaku od Dačic. Současná komunikace má

nevhodné parametry (směrové vedení, šířku a sklon, které neumožňují bezpečný průjezd vozidel); změna má přispět ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Navrhovatelé uvedli celkem třicet důvodů, proč je změna nezákonná a porušuje jejich vlastnické právo, právo na ochranu životního prostředí a veřejné zájmy. Namítali porušení základních principů územního plánování; rozpor s požadavky proporcionality ve vztahu k jejich zájmům, přeložka silnice II/151 zasáhne do jejich vlastnického práva nepoměrně více; ze správního spisu nebylo prokázáno zvýšení bezpečnosti provozu jejím přeložením; namítli rozpor s požadavkem proporcionality vzhledem k veřejným zájmům, poukázali na to, že nebylo provedeno hydrogeologické posouzení, přestože stavba bude mít velký vliv na hydrogeologické poměry v území; poukázali na rozpor s požadavkem proporcionality vzhledem k ochraně nemovitých kulturních památek, kterou byl barokní most a socha sv. Jana Nepomuckého, neboť vymezený koridor do této památky zasahuje.

[3] **Krajský soud** rozsudkem ze dne 30. 8. 2021, č. j. 51 A 34/2021-80, návrh zamítl; neshledal namítané vady vztahující se k ochraně krajinného rázu a biotopu, vady vztahující se k významu koridoru v kontextu dopravní bezpečnosti, možného zásahu do hydrogeologických poměrů (zde dospěl k závěru, že se jedná o nepřipustnou podrobnost), stejně tak neshledal jakékoli pochybení ve vztahu k otázkám ochrany kulturních památek (barokního mostu) ani důvodnost námitek ohledně zemědělského půdního fondu, nepotřebnosti nové zastavitelné plochy (koridoru). Stejně tak krajský soud neshledal důvodnými ani námitky týkající se proporcionality zvoleného řešení. Tento rozsudek krajského soudu byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2023, č. j. 6 As 319/2021-111 (dále jen „zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu“).

[4] **Nejvyšší správní soud** ve zrušujícím rozsudku uvedl, že krajský soud opomněl vypořádat argumentaci navrhovatelů týkající se posouzení dopadů záměru do hydrogeologických poměrů, když již samotnou změnou územního plánu bylo rozhodnuto, že silnice povede tímto koridorem. Pokud by zde silnice nemohla být z hydrogeologických důvodů postavena, nedává smysl, aby byla v územním plánu plocha koridoru pro stavbu silnice vymezena. Dle Nejvyššího správního soudu krajský soud mylně vycházel z toho, že hydrogeologické posouzení má být provedeno nikoli v rámci pořizování územního plánu, ale v rámci územního řízení. Nejvyšší správní soud krajskému soudu tedy uložil, aby se zabýval tím, zda z pokladů obsažených ve správním spise lze učinit závěr, že v rámci vymezeného koridoru lze silnici trasovat, aniž by to ovlivnilo stávající hydrogeologické poměry v území. Dále Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytkl, že „*při vypořádání rozsáhlé argumentace stěžovatelů ohledně zásahu do nemovité kulturní památky – barokního silničního mostu se sochou sv. Jana Nepomuckého pouze odkázal na odůvodnění změny územního plánu, že kulturní památky dotčeny nebudou. Podstatou námitek stěžovatelů však bylo právě to, že je toto odůvodnění chybné. Nepostačuje ani poukaz krajského soudu na kladné stanovisko orgánu památkové péče.*“ Nejvyšší správní soud také zavázal krajský soud, aby posoudil, zda přeložkou silnice dojde ke zvýšení bezpečnosti, což je nutné prokázat materiály založenými ve správním spisu, a zda tento veřejný zájem převáží nad ochranou soukromých práv navrhovatelů, zejména nad jejich vlastnickým právem a právem na respektování obydlí. Pokud z podkladů ve správním spisu bude učiněn závěr, že přeložka silnice zvýší bezpečnost silničního provozu ve východní části obce, a bude tedy splněn krok vhodnosti, tak krajský soud provede další body testu proporcionality. V rámci kroku potřeby uložil kasační soud krajskému soudu posoudit, zda neexistuje reálná alternativa přeložky silnice, která by

pokračování

byla rovněž schopná dosáhnout sledovaného cíle, kterým je zvýšení bezpečnosti provozu ve východní části obce, a přitom bude představovat menší zásah do práv navrhovatelů.

[5] Po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu krajský soud obdržel dne 11. 5. 2023 vyjádření navrhovatelů, ve kterém setrvali na svém předchozím návrhu. V otázce nutnosti provedení hydrologického průzkumu měli za to, že již Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku vyslovil názor o nutnosti jeho provedení, jelikož učinil závěr, že stavba si vyžádá značný rozsah terénních úprav, což bude mít za následek zásah do stávajících odtokových a hydrogeologických poměrů. Stejně tak ohledně zásahu koridoru D1-Z4 do barokního kamenného mostu z 18. století navrhovatelé uvedli, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zmíněný koridor do kulturní nemovité památky zasahuje. Stěžovatelka v územním plánu nesprávně uvádí, že změnou nejsou dotčeny nemovité kulturní památky, když SEA výslovně uvádí, že záměr zasahuje do nemovité kulturní památky. V tomto směru je projednáváná změna rozporná, nepřezkoumatelná, jelikož tento svůj závěr stěžovatelka v územním plánu nijak neodůvodňuje. Dále navrhovatelé argumentují, že nebylo prokázáno, že zmíněná přeložka silnice přispěje k významnému snížení velké nehodovosti na nynější silnici, jelikož žádná taková skutečnost ze správního spisu neplyne.

[6] **Krajský soud** v novém rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy a rovněž ze závazného názoru Nejvyššího správního soudu vyslovenému v jeho zrušujícím rozsudku. Krajský soud konstatoval nepřezkoumatelnost opatření obecné povahy ve vztahu k nemovité kulturní památce, baroknímu silničnímu mostu a soše sv. Jana Nepomuckého. Shledal rozpor mezi textovou a grafickou částí opatření obecné povahy. V textové části bylo uvedeno, že změnou nejsou dotčeny nemovité kulturní památky, dílčí změna Z4/Z - koridor je vymezena v blízkosti sochy sv. Jana Nepomuckého. Krajský soud vázán závazným názorem Nejvyššího správního soudu přisvědčil jeho názoru, že vymezený koridor D1-Z4 pro stavbu přeložky silnice na svém západním okraji začíná na kulturní památce barokního silničního mostu se sochou sv. Jana Nepomuckého. Tato skutečnost je zřejmá z grafické části změny č. 4 územního plánu. Krajský soud konstatoval, že i územní studie na průtah silnice II/151 obcí Kunžak z roku 2009 zásah do této kulturní památky – mostu předpokládá, neboť v bodě 6.3.5 uvádí, že bude provedeno rozšíření klenbového mostu na straně, kde není umístěna socha sv. Jana Nepomuckého. Následně krajský soud posoudil, zda tvrzení o zvýšení bezpečnosti silničního provozu ve východní části obce Kunžak provedením nové přeložky silnice II/151 má oporu ve správním spise a dospěl k závěru, že nikoli. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku uvedl, že musí být postaveno najisto podklady ze správního spisu, že dojde ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu přeložkou silnice. Avšak takové materiály dle krajského soudu správní spis neobsahoval.

[7] Ke změně hydrogeologických poměrů v dané lokalitě krajský soud uvedl, že Městský úřad Jindřichova Hradce ve stanovisku odboru životního prostředí uvedl mimo jiné: „Z konfigurace terénu v trase navrhovaného koridoru je zřejmé, že si realizace stavby dopravní komunikace vyžádá značný rozsah terénních prací a tím i značný zásah do stávajících odtokových i hydrogeologických poměrů v daném území. Rovněž je tak zřejmé, že by s prováděnými pracemi došlo k ovlivnění vodních poměrů nejen v navrhovaném koridoru, ale i v jeho širokém okolí. (...) Z vodohospodářského hlediska je proto nezbytné provést před zahájením přípravných prací podrobný hydrogeologický průzkum zaměřený na vyhodnocení všech dopadů na odtokové

a hydrogeologické poměry v dané lokalitě a okolí“. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku poukázal na to, že pokud by hydrogeologické poměry neumožňovaly výstavbu přeložky silnice, tak nedává smysl, aby byl koridor zanesen v územním plánu. Krajský soud následně konstatoval, že v kontextu zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu nelze přisvědčit námitce stěžovatelky, že by se vyhotovením hydrogeologického posouzení jednalo o nepřípustnou podrobnost dle § 43 stavebního zákona. Z citovaného stanoviska dotčeného správního orgánu výslovně plynulo, že z konfigurace terénu v trase koridoru je zřejmý značný zásah do odtokových i hydrogeologických poměrů nejen v samotném koridoru, ale i v širokém okolí. Z tohoto důvodu neobstála ani argumentace stěžovatelky, že bez znalosti konkrétních parametrů silnice nebylo možné zásah do hydrogeologických poměrů hodnotit.

[8] V **kasační stížnosti** stěžovatelka namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatelka tvrdí, že krajský soud neuplatnil postup nastíněný Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku při hodnocení dopadu na nemovité kulturní památky, konkrétně barokní most se sochou sv. Jana Nepomuckého. Namítá, že neprovedl veškeré důkazní prostředky. Stěžovatelka odkazovala na skutečnost, že měla být zohledněna judikatura Nejvyššího správního soudu a pokud podkladové stanovisko nereaguje na připomínku či námitku účastníka, tak odpůrce je povinen vyžádat si doplnění tohoto stanoviska; odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010-89, ke kterému krajský soud nepřihlédl a označil danou část územního plánu za nepřezkoumatelnou. Namítá, že z textové části vyplývá, že nemovitá kulturní památka nebude negativně dotčena, v bodě 116 odůvodnění opatření obecné povahy je uvedeno, že koridor vymezený v dané změně umožní vybudování silnice o normových parametrech při respektování památkově chráněných objektů (Vospělova mlýna a sochy sv. Jana Nepomuckého). Dále namítá, že orgán památkové péče proti tomuto odůvodnění nevznesl žádné požadavky. Stěžovatelka argumentuje, že tento závěr byl potvrzen vyjádřením orgánu ochrany památkové péče, kde je uvedeno, že „v rámci svého vyjádření se orgán státní památkové péče nezabýval dopadem realizace změny č. 4 Územního plánu Kunžak na silniční most se sochou svatého Jana Nepomuckého, který je rovněž kulturní památkou evidovanou v Ústředním seznamu kulturních památek ČR pod rejstříkovým číslem 20670/3-1193, neboť silniční most byl v koordinačním výkrese řádně zakreslen a v textové části odůvodnění předmětné změny se opakovaně uvádí, že koridor vymezený v dané změně umožní vybudování silnice o normových parametrech při respektování výše uvedených památek. Nedojde tedy k zásahu do památkově chráněných objektů. V návaznosti na tyto skutečnosti nebyly vzneseny orgánem státní památkové péče další požadavky“. V této souvislosti odkazuje stěžovatelka na právní větu z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2010, č. j. 1 Ao 3/2010-161: „Pokud pořizovatel opomene vyzvat některý z dotčených orgánů státní správy k uplatnění stanoviska k návrhu změny územního plánu dle § 50 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006, avšak následně po vydání změny územního plánu toto opomenutí odstraní tím, že si vyžádá dodatečné stanovisko, z něhož vyplývá, že opomenutý dotčený orgán s přijatým řešením souhlasí, jedná se zpravidla o nepodstatnou procesní vadu, která není důvodem pro zrušení napadeného opatření obecné povahy.“ Stěžovatelka namítá, že navrhovatelé uplatnili námitku ohledně zásahu do nemovité kulturní památky poprvé až v řízení před krajským soudem, z toho důvodu si

pokračování

stěžovatelka nevyžádala stanovisko již v době vedení řízení o změně územního plánu. Namítá, že koridorem dopravní infrastruktury vymezeným pro obchvat obce Kunžak je dotčena pouze severní část mostu, který je prohlášen kulturní nemovitou památkou. Dále odkazuje na metodické doporučení Ministerstva pro místní rozvoj, kde je uvedeno, že vymezení „koridoru DI nebo TI se v řešeném území chrání po určitou dobu (někdy velmi dlouhou) „souvislý pruh“ území pro umístění stavby DI nebo TI včetně jejích vedlejších (souvisejících) staveb“. Vymezení koridoru přes kulturní nemovitou památku tak samo o sobě nezakládá nutnost využití tohoto koridoru pro rozšíření tělesa komunikace, může se jednat např. o přeložku inženýrských sítí, které dotčenou památku nijak negativně neohroží.

[10] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti namítá, že krajský soud byl zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu zavázán k tomu, aby se zabýval tím, zda z podkladů ve správním spisu lze učinit závěr, že v rámci vymezeného koridoru lze silnici trasovat bez dopadů do hydrogeologických poměrů v území. Není-li tomu tak, dále posoudí, zda dopady stavby silnice do hydrogeologických poměrů závisí na přesném trasování silnice v rámci koridoru, či zda z jiného důvodu nelze dopady vyhodnotit bez znalostí přesných parametrů stavby. Pouze v takovém případě může obstát názor stěžovatelky, že tyto dopady mají být vyhodnoceny až v územním řízení. Stěžovatelka krajskému soudu nyní vytýká, že měl učinit závěr, zda lze, či nelze dopady do hydrogeologických poměrů stavby hodnotit bez přesných parametrů silnice. Krajský soud pouze odkázal na existující stanovisko dotčeného orgánu, které mu bylo známo již v prvním řízení a konstatoval, že na základě jeho znění je zjevné, že dopady do hydrogeologických poměrů lze vyhodnotit již ve fázi pořizování územně plánovací dokumentace. Tento svůj závěr nijak argumentačně nepodložil, úvahu o potřebě či nepotřebě přesného trasování komunikace neprovedl vůbec. Stěžovatelka namítá, že dotčený správní orgán sice konstatoval, že daná stavba jistě zasáhne do hydrogeologických poměrů ve vymezeném koridoru, ale nezavázal jej k provedení hydrologického posudku již ve fázi územního plánování. Stěžovatelce se jeví předčasné a také nevhodné vypracování takového posudku, ve kterém by se měla hledat konkrétní řešení co nejmenšího zásahu do hydrogeologických poměrů na dotčeném území. Stěžovatelka uvádí, že koridor pro silnici v obci Kunžak byl projednáván též v aktualizaci č. 6 Zásad územního rozvoje Jihočeského kraje, kde byl posouzen též v rámci hodnocení SEA a ani zde nebyla konstatována nemožnost jeho vymezení před provedením hydrogeologického průzkumu v území. V konečném důsledku koridor v zásadách územního rozvoje vymezen nebyl, ale důvodem nebyla jeho případná nerealizovatelnost (důvodem bylo konstatování o nenaplnění nadmístního významu, který je zásadami územního rozvoje definován k řešení přímo v zásadách územního rozvoje). Skutečnost, že v rámci územního plánování může nastat situace, kdy je pro stavbu vymezen koridor, v němž se nakonec prokáže, že není stavbu možno realizovat, je zjevná též přímo ze stavebního zákona; § 54 odst. 5 stavebního zákona uvádí, že v rámci zpřesnění v územním plánu může dojít k situaci, kdy ve zpřesněném koridoru není technicky možné stavbu realizovat a v tomto případě se rozhoduje v území opět dle koridoru vymezeného v zásadách územního rozvoje, nikoliv dle územního plánu. Tento princip je zachován i v novém stavebním zákoně v § 112 odst. 2 zák. č. 283/2021 Sb., stavební zákon. Ani v případech zpřesňování koridorů republikového či mezinárodního významu tedy zákon nepředepisuje povinnost před jejich zpřesněním s naprostou jistotou deklarovat, že v rámci zpřesněného koridoru bude možno stavbu umístit. Stěžovatelka dále uvádí, že v podrobnějších nástrojích územního plánování, kam patří i územní rozhodnutí, nebo v dalších stupních povolování (typicky stavební povolení) je běžné ukládat podmínky,

které musí být pro realizaci stavby splněny. Není výjimkou, že mezi takové podmínky patří též podmínky navázané na vodu v území.

[11] Stěžovatelka tvrdí, že přeložením silnice dojde ke zvýšení bezpečnosti ve východní části obce Kunžak, což vyplývá z informací obsažených ve správním spise. Krajský soud tyto informace dle stěžovatelky dostatečně nezohlednil. Stěžovatelka v kasační stížnosti vykládá pojem bezpečnost jako ochranu před případnými riziky či hrozbami, vymezuje bezpečnost jako stav, kdy jsou na nejnížší možnou míru eliminovány hrozby pro objekt a jeho zájmy. Z těchto definic stěžovatelka odvozuje, že bezpečnost je rovna nápravě, eliminaci či odstranění hrozeb tento stav ohrožujících. Náprava bodových závad, které prokazatelně na průtahu obcí Kunžak v současné chvíli existují a o nichž je výslovně hovořeno též v odůvodnění dané změny a také v příslušných stanoviscích dotčených orgánů, pak jistě v přeneseném výkladu, avšak bezpochybně, zajišťuje požadované zvýšení bezpečnosti provozu na dané komunikaci. Stěžovatelka uvádí, že navrhovatelé v rámci svých námitek v procesu pořizování změny územního plánu nenamítali, že tato změna nepřispěje ke zvýšení bezpečnosti provozu, proto se s ní stěžovatelka vypořádala v rámci znalosti místních poměrů a upozorňovala na potíže, které jsou v daném území zcela zjevné a jejich odstraněním jednoznačně dojde k výraznému zvýšení bezpečnosti provozu na dané pozemní komunikaci, přičemž všem zúčastněným subjektům je stav v území velmi dobře znám. Tomu je také uzpůsobeno odůvodnění stěžovatelky, které není detailní, ale nastiňuje stav, aby byl pro všechny dotčené subjekty uchopitelný a umožňoval jim vyjádřit se ke změně. Stěžovatelka upozorňuje, že problematický úsek, který má být přeložen, se nachází v úseku, kde se pozemní komunikace vyznačuje výrazným stoupáním a klesáním, přičemž v nejnebezpečnějším úseku je šířka pozemní komunikace naprosto nedostačující, nejsou zde dostatečné rozhledy, které jsou řešeny osázením několika zrcadel a snížením nejvyšší dovolené rychlosti na rychlost 30 km/hod. Význam komunikace dle stěžovatelky je zřejmý ze skutečnosti, že se jedná o silnici II. třídy, tedy o jednu z nejzásadnějších kategorií dopravní infrastruktury krajské úrovně.

[12] Navrhovatelé ve svém **vyjádření ke kasační stížnosti** se ztotožňují s rozsudkem krajského soudu, který se řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Krajský soud při posuzování přezkoumatelnosti napadené části změny č. 4 Územního plánu obce Kunžak nejprve posuzoval, zda ohledně zásahu koridoru D1-Z4 do nemovité kulturní památky (barokního silničního mostu) existuje rozpor mezi grafickou a textovou částí změny č. 4 Územního plánu obce Kunžak, jak namítali navrhovatelé. Pokud jde o grafickou část, byl krajský soud vázán skutkovým závěrem Nejvyššího správního soudu, že „z grafické části změny č. 4 územního plánu ... vyplývá, že severní část mostu je součástí vymezeného koridoru“ (bod 54 zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu). Tuto skutečnost krajský soud ověřil v rámci koordinačního výkresu, jehož výřez je součástí odůvodnění rozsudku krajského soudu. Tento koordinační výkres je v přímém rozporu s textovou částí odůvodnění změny č. 4 Územního plánu obce Kunžak, která uvádí, že změnou nemovité kulturní památky dotčeny nejsou, když dle odůvodnění je dílčí změna Z4/7 (koridor D1-Z4) vymezena toliko „v blízkosti“ sochy sv. Jana Nepomuckého a tento rozpor tak způsobuje nepřezkoumatelnost opatření obecné povahy, přičemž navrhovatelé zdůraznili, že se jedná o rozpor dvojí, jelikož je zde rozpor mezi grafickou částí výroku (hlavním výkresem a výkresem veřejně prospěšných staveb) a textovou částí odůvodnění a také je rozpor uvnitř samotného odůvodnění, jelikož je zde rozpor mezi grafickou a textovou částí

pokračování

výroku. Navrhovatelé upozorňují na skutečnost, že argumentace stěžovatelky, že nemovité kulturní památky nebudou negativně ovlivněny koridorem D1-Z4 poprvé zaznívá až v kasační stížnosti, doposud stěžovatelka argumentovala, že koridor D1-Z4 je vymezen na samé hranici památky a nezasahuje do ní. Navrhovatelé uvádějí, že stěžovatelka vycházela z domněnky, že památkově chráněná je pouze socha sv. Jana Nepomuckého, kterou v odůvodnění změny dvakrát výslovně zmiňuje; naproti tomu o existenci barokního silničního mostu, jejíž je socha součástí, není v odůvodnění ani jediná zmínka. Sochu je možné přemístit, silniční most však pojmově nikoli. Pokud by stěžovatelka měla na mysli, že nemovité památky budou koridorem D1-Z4 ovlivněny, nikoliv však negativně, tak je povinna tento svůj záměr řádně odůvodnit, tedy z jakého důvodu nebude přeložka silnice mít negativní přínos pro nemovité kulturní památky.

[13] Dále navrhovatelé v kasační stížnosti upozorňují, že stěžovatelka nesprávně dovozuje z vyjádření orgánu památkové péče ze dne 29. ledna 2024, které bylo přiloženo k její kasační stížnosti, dodatečný souhlas tohoto orgánu s vymezením koridoru D1-Z4 přes severní část barokního silničního mostu. K tomu navrhovatelé uvádějí, že tato argumentace je pro danou věc irelevantní, neboť krajský soud napadené opatření obecné povahy nezrušil z důvodu podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, nýbrž z důvodu nepřezkoumatelnosti. Právní otázka, zda postup odpůrce představoval podstatnou či nepodstatnou procesní vadu, je tedy s argumentačním základem rozhodnutí krajského soudu mimoběžná. Dále poukazují na to, že se nejedná o stanovisko orgánu památkové péče ve smyslu § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, nýbrž o jeho odpověď na dotaz pořizovatele ze dne 26. ledna 2024. Orgán památkové péče v této své odpovědi (formou vyjádření) toliko vysvětluje, proč se v procesu pořizování změny č. 4 ÚP Kunžak nezabýval dopadem realizace této změny na silniční most; konkrétně uvádí, že vyšel z textové části odůvodnění změny, kde se opakovaně uvádí, že nedojde k zásahu do památkově chráněných objektů, čímž dle navrhovatelů se snaží zhojit svůj předchozí liknavý přístup, kdy se spokojil se zněním textové části, aniž by ji konfrontoval s částí grafickou. Navrhovatelé zdůrazňují, že stěžovatelkou zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010-89, instruuje krajský soud k tomu, aby pokud dospěje k závěru, že opatření obecné povahy není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, posoudil, zda není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Navrhovatelé rovněž vyvracejí argumentaci stěžovatelky, že samotné vymezení koridoru D1-Z4 samo o sobě nezakládá nutnost negativního zasažení barokního mostu, jelikož z výkresu veřejně prospěšných staveb dle navrhovatelů vyplývá, že by se z památkově chráněného mostu stala jakási nájezdová pasáž pro přeložku silnice.

[14] Navrhovatelé dále uvádějí, že Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku s odkazem na stanovisko odboru životního prostředí uvedl, že z něj vyplývá, že „stavba silnice ovlivní vodní poměry nejen v navrhovaném koridoru, ale i v jeho širokém okolí“. V návaznosti na to Nejvyšší správní soud v bodě 27 zrušujícího rozsudku uvedl, že „v takovém případě však nelze odsouvat posouzení dopadů záměru do hydrogeologických poměrů do navazujících řízení“. Navrhovatelé vyvracejí námitku stěžovatelky uvedenou v kasační stížnosti, že krajský soud tento svůj závěr odůvodnil pouhým odkazem na stanovisko odboru životního prostředí, krajský soud na základě uvedeného stanoviska dále argumentuje, že je-li odboru životního prostředí již z konfigurace terénu v trase navrhovaného koridoru zřejmé, že si realizace stavby vyžádá značný zásah do stávajících odtokových

a hydrologických poměrů v daném území, je pak současně též zřejmé, že dopady předmětné stavby do hydrogeologických poměrů lze hodnotit i bez znalosti naprosto přesných parametrů stavby. K tomu navrhovatelé pro úplnost doplňují, že stavba přeložky silnice II/151 v rámci koridoru D1-Z4 je prakticky ideálním příkladem záměru, který (ve smyslu rozhodnutí NSS sp. zn. 4 As 125/2014) vykazuje již ve fázi vymezení v územním plánu velmi vysokou míru určitosti svých vlastností. Je tomu tak s ohledem na podrobně specifikované obecné technické požadavky na pozemní komunikace obsažené v části páté vyhlášky Ministerstva dopravy č. 104/1997 Sb., včetně odkazu na celkem 66 technických norem obsažených v její příloze č. 1 (viz § 16 předmětné vyhlášky). Vzhledem k pouze cca 40metrové šířce koridoru v relevantní svažité oblasti severně od domu čp. Xd je již z grafické části změny č. 4 územního plánu obce Kunžak na první pohled zřejmé, že těleso plánované přeložky lze vést prakticky jediným možným, a tedy předem známým způsobem. Vzhledem k míře určitosti finální podoby přeložky silnice se provedení hydrogeologického průzkumu dle navrhovatelů jeví jako zcela nezbytné, a nikoliv předčasné či neekonomické. Navrhovatelé dále upozorňují, že ve stanovisku odboru životního prostředí nebyla řešena právní otázka, zda dopady stavby silnice do hydrogeologických poměrů závisí na přesném trasování silnice v rámci vytyčeného koridoru. Navrhovatelé rovněž upozorňují, že podpora pro závěry odpůrce nevyplývá ani z jím poukazovaného hodnocení SEA pro účely návrhu 6. aktualizace ZÚR Jihočeského kraje, jehož byl koridor pro přeložku silnice II/151 v Kunžaku (odpovídající koridoru D1-Z4) původně součástí; daný koridor byl (pod označením „záměr Kunžak“) v hodnocení SEA hodnocen negativně (hodnocení „-1“) a naopak s tím, že v rámci opatření je třeba zpracovat hydrogeologické posouzení (viz s 54-55 SEA).

[15] Navrhovatelé poukazují rovněž na to, že z důvodu nutnosti vzniku dalších dvou úrovněvých – tedy kolizních – křižovatek je přeložka v rámci koridoru D1-Z4 nejenom nezpůsobitelná snížit počet dopravních nehod v dané lokalitě, ale z hlediska daného cíle je i mnohem horší, než byla předchozí v ÚP Kunžak obsažená (a napadeným rozsudkem opět obnovená) varianta koridoru D1, tedy homogenizace stávající trasy silnice II/151. Pokud jde o „důkaz“ fotografiemi stávajícího stavu silnice II/151, ty nejsou důkazem obsaženým ve správním spisu, když odpůrce je nově založil až do soudního spisu v rámci své kasační stížnosti. Zejména však nejde o důkaz toho, že by realizací přeložky odpovídající koridoru D1-Z4 došlo ke snížení nehodovosti v dané lokalitě, když fotografie pouze zachycují v současné době existující reálný stav silnice II/151. Dle navrhovatelů by závady na pozemní komunikaci zůstaly neodstraněny, pouze by došlo ke snížení provozu na pozemní komunikaci a tomu odpovídajícímu přesunu provozu na novou přeložku s dalšími dvěma (předtím neexistujícími) kolizními křižovatkami v nepřehledných úsecích. Stěžovatelka ve své argumentaci účelově opomíjí skutečnost, že právě za účelem odstranění na fotografiích zachycených dopravních závad byl v ÚP Kunžak již v roce 2008 vytvořen koridor D1; ten dle navrhovatelů není také řešením ideálním, nicméně jde o řešení, které je objektivně způsobilé nehodovost v dané lokalitě snížit, a to téměř trojnásobně oproti stávajícímu stavu a stejně tak je dle navrhovatelů koridor D1 schopen vyřešit další problém zmiňovaný stěžovatelkou v kasační stížnosti a tím je snížení podélného spádu, tzv. sklon nivelety, ze současných až 11,4 % na 6 % (s. 9, bod 6.1.2 územní studie), zatímco v případě varianty 4 (odpovídající koridoru D1-Z4) stoupá niveleta ve sklonu 7 % (s. 11, bod 6.3.2 územní studie). Důvodem je skutečnost, že koridor D1 respektuje krajinu, a vede tudíž silnici „bokem“ místního kopce, kdežto koridor D1-Z4 je bez respektu k profilu krajiny veden

pokračování

prakticky přímo proti vrstevnicím předmětného kopce. Navrhovatelé rovněž zpochybňují kasační námitku stěžovatelky, že by se jednalo o velmi významnou komunikaci pouze z důvodu, že se jedná o silnici II. třídy. Význam silnice II/151 nevyplývá z pouhé skutečnosti, že představuje „přímý průtah vlastní obcí“, jak stěžovatelka ve své kasační stížnosti též argumentuje. Hlavní průtah obcí Kunžak totiž představuje silnice II/164, což byla do roku 1998 silnice I. třídy a je dodnes velmi využívanou alternativní trasou z Jindřichova Hradce a okolí směrem na Telč. Nadto je v okrese Jindřichův Hradec více než 100 obcí, a ne každý průtah takovou obcí činí z příslušné silnice automaticky „nejvýznamnější“ či vůbec významnou komunikaci v tomto okrese. Dle navrhovatelů závěrem stěžovatelka ve prospěch významnosti úseku silnice II/151 paradoxně argumentuje tím, že materiál „Koncepte optimalizace dopravní sítě na území Jihočeského kraje“ (z roku 2011) je „průtah obcí Kunžak“ zařazen mezi stavby s nutným investičním opatřením. Na tuto koncepci totiž odůvodnění změny č. 4 ÚP Kunžak na žádném místě svého 160stránkového textu neodkazuje, neboť z něj vyplývají zcela jiné závěry, než které v kasační stížnosti prosazuje. Výraz „průtah obcí Kunžak“ v uvedeném materiálu totiž neodpovídá koridoru D1-Z4, nýbrž koridoru D1, resp. koridoru D1 a na něj navazujícímu koridoru D5 zahrnujícímu též průtah místními částmi Kunžaku Mosty a Valtínov. Řešení odpovídající stěžovatelkou prosazovanému koridoru D1-Z4 je naproti tomu v textu dané koncepce označeno jako „obchvat Kunžaku“, v jeho grafické části (příloze D.3.5) pak přesněji jako „malý obchvat ve východní části Kunžaku“, resp. koridor D38/1. Pro danou věc je pak nejpodstatnější, že řešení odpovídající koridoru D38/1, a tedy i s ním shodného koridoru D1-Z4, v Konceptu optimalizace dopravní sítě na území Jihočeského kraje naopak doporučeno nebylo, když přednost byla dána smysluplnější variantě „průtah obcí Kunžak“, odpovídající nyní obnovenému koridoru D1 a na něj navazujícímu koridoru D5. Z téhož důvodu byl ostatně koridor D38/1 (odpovídající koridoru D1-Z4 ve změně č. 4 ÚP Kunžak) vypuštěn již z návrhu 6. aktualizace ZÚR Jihočeského kraje z roku 2017.

[16] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem. Poté přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud ve stejné věci rozhoduje podruhé, je tudíž vázán závěry předchozího zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Jeho stěžejním úkolem v nynější věci je tedy vypořádání námitek stěžovatelky, zda se krajský soud při opětovném rozhodování ve věci neodchýlil od závazného názoru Nejvyššího správního soudu vysloveném ve zrušujícím rozsudku a také, zda je rozhodnutí krajského soudu přezkoumatelné.

[19] K otázce nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena

buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Nepřezkoumatelnost nepředstavuje, pokud soud prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, či ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161).

[20] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. V rozsudku obsažená argumentace tvoří koherentní celek, z něhož je zřejmé, jaké úvahy krajský soud vedly k vysloveným závěrům a jakým způsobem se soud vypořádal s žalobními námitkami; věcná správnost závěrů krajského soudu a především otázka, zda se řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženém ve zrušujícím rozsudku je již otázkou následného přezkumu.

[21] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že krajský soud nezohlednil judikaturu Nejvyššího správního soudu a rovněž se neřídil rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010-89, ve věci ochrany nemovitých kulturních památek a vnitřního rozporu mezi výrokem a odůvodněním územního plánu. Tato námitka není důvodná. Krajský soud se řídil jak judikaturou Nejvyššího správního soudu, tak především zavazujícím zrušujícím rozsudkem kasačního soudu ze dne 23. 3. 2023, č. j. 6 As 319/2021-111.

[22] Nejvyšší správní soud předeseílá, že v případě přezkumu rozhodnutí správních orgánů (§ 65 s. ř. s.) je správní soudnictví vybudováno na kasačním principu spojeném se závazností právního názoru vysloveného soudy. Tato kasační závaznost se uplatňuje v rozsahu rozhodování konkrétní věci (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 11. 2019, č. j. 4 As 3/2018 - 50, č. 4015/2020 Sb. NSS, bod 32). Kasační závaznost vysloveného právního názoru je odrazem zájmu na efektivním fungování správního soudnictví, v němž nedochází k opakovanému přehodnocování již zodpovězených otázek. V této souvislosti judikuje i Ústavní soud: „*V jednotlivých případech je konečnost sporu nepostradatelným znakem spravedlivého procesu*“ [nález ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05 (N 190/47 SbNU 465), bod 58]. Judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z principu, že právní názor je v konkrétní věci kasačně závazný nejen pro ten orgán, jehož rozhodnutí bylo zrušeno, ale rovněž pro orgán, který zrušující rozhodnutí vydal. Právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený při zrušení rozhodnutí krajského soudu tak zavazuje nejen krajský soud, ale i Nejvyšší správní soud samotný; o překonání kasačně závazného právního názoru přitom nelze usilovat ani předložením věci rozšířenému senátu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS.). To platí dokonce i tehdy, pokud lze daný názor pokládat za judikaturní exces (usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 11. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS, bod 33).

[23] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, mimo jiné konstatoval: „*Nerespektování závazného právního názoru krajského soudu má totiž podle ustálené judikatury za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu bez dalšího* (rozsudek ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, č. 73/2004 Sb. NSS; z poslední doby např. rozsudek ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 282/2018 - 41, bod 31; rozsudek ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 Afs 177/2020 - 48, bod 35). V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, který byly krajským soudem zodpovězeny při zrušení

pokračování

původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již „není prostor pro polemiku“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 12. 2020, č. j. 1 As 312/2020 - 39, bod 32; obdobně např. rozsudek ze dne 1. 9. 2010, č. j. 3 As 9/2010 - 73).“

[24] Co se týče dopadu přeložky silnice na nemovité kulturní památky, Nejvyšší správní soud v bodě 54 zrušujícího rozsudku uvedl: *„Vymezený koridor D1-Z4 pro stavbu přeložky silnice na svém západním okraji začíná na kulturní památce barokního silničního mostu se sochou sv. Jana Nepomuckého. Tato skutečnost je zřejmá z grafické části změny č. 4 územního plánu. Z ní vyplývá, že severní část mostu je součástí vymezeného koridoru“*. Rozpor mezi textovou a grafickou částí činí opatření obecné povahy nepřezkoumatelným, stejně tak jako skutečnost, že správní orgán se k dotčení kulturní nemovité památky, barokního mostu, nijak nevyjádřil. Stěžovatelka se dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010-89, ten však konstatuje, že pokud opatřené materiály správním orgánem neposkytují opověď na námitku či připomínku účastníka, tak je povinností odpůrce vyžádat si jejich doplnění. To ovšem stěžovatelka neučinila, oproti tomu pouze konstatuje, že nemovité kulturní památky nebudou vymezeným koridorem dotčeny negativně. Nejvyšší správní soud v bodě 55 zrušujícího rozsudku konstatoval, že ze správního spisu ověřil, že orgán památkové péče byl požádán o stanovisko k územnímu plánu, ovšem ve svém stanovisku ze dne 8. 11. 2019 se zabýval pouze ochranou jiné nemovité památky v okolí záměru - Vospělovým mlýnem; k dotčení památky barokního mostu se nijak nevyjádřil. V kasační stížnosti stěžovatelka toto své konstatování v textové části opatření obecné povahy doplňuje s tím, že význam této věci spočíval ve sdělení, nikoliv v tom, že nemovité kulturní památky nebudou dotčeny; dotčeny být mohou, avšak nebude to mít na ně negativní vliv. Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že i tento svůj závěr je stěžovatelka povinna řádně odůvodnit a podložit dokumenty, které budou obsahem správního spisu; to se však nestalo.

[25] Stěžovatelka se dovolává vyjádření orgánu ochrany památkové péče, které nebylo krajskému soudu předloženo, jelikož stěžovatelka jej chtěla poprvé předložit až při ústním jednání před krajským soudem, které bylo zrušeno z důvodů na straně krajského soudu. V tomto sdělení orgán ochrany památkové péče konstatoval, že *„v rámci svého vyjádření se orgán státní památkové péče nezabýval dopadem realizace změny č. 4 Územního plánu Kunžak na silniční most se sochou svatého Jana Nepomuckého, který je rovněž kulturní památkou evidovanou v Ústředním seznamu kulturních památek ČR pod rejstříkovým číslem 20670/3-1193, neboť silniční most byl v koordinačním výkrese řádně zakreslen a v textové části odůvodnění předmětné změny se opakovaně uvádí, že koridor vymezený v dané změně umožní vybudování silnice o normových parametrech při respektování výše uvedených památek. Nedojde tedy k zásahu do památkově chráněných objektů. V návaznosti na tyto skutečnosti nebyly vzneseny orgánem státní památkové péče další požadavky“*. Stěžovatelka má za to, že krajský soud nerespektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, pokud si stěžovatelka vyžádala dodatečné stanovisko dotčeného správního orgánu, které s daným záměrem souhlasí. Nejvyšší správní soud podotýká, že žádné takové stanovisko v době, kdy o věci rozhodoval krajský soud k dispozici nebylo a není k dispozici ani v řízení o kasační stížnosti. Sdělení Městského úřadu Jindřichova Hradce, odboru rozvoje – oddělení památkové péče si stěžovatelka vyžádala dne 26. 1. 2024, přičemž ústní jednání bylo nařízeno na 31. 1. 2024, tedy pouhých 5 dní před nařízeným ústním jednáním. Dle doručenký obsažené v soudním

spise bylo zrušení nařízeného jednání odpůrci sděleno dne 30. 1. 2024 doručením do jeho datové schránky, tedy ve stejný den, kdy stěžovatelka obdržela sdělení orgánu ochrany památkové péče. Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že vzhledem k takto krátkému časovému úseku nemohla stěžovatelka racionálně spoléhat na to, že sdělení orgánu ochrany kulturních památek obdrží před nařízeným ústním jednáním, a rovněž neumožnila, aby se jak navrhovatelé, tak i krajský soud s tímto přípisem seznámili a případně se k němu vyjádřili. Dále nelze pominout, že se nejednalo o obligatorní stanovisko, které je nutné opatřit při změně územního plánu, ale jednalo se pouze o přípis orgánu ochrany památkové péče, který je odpovědí na dotaz stěžovatelky. Nadto ten opět odkazuje na textovou část územního plánu, který konstatuje, že nemovité kulturní památky dotčeny nebudou, avšak jak bude rozebráno níže, tak z podkladů obsažených ve správním spise, vyplývá opak. Jelikož uvedený přípis nebyl uplatněn před krajským soudem, Nejvyšší správní soud k němu nemohl dle § 101b odst. 3 s. ř. s. přihlídnout.

[26] Ve zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že krajský soud je povinen řádně a přezkoumatelně posoudit, „zda změna územního plánu je ohledně námitek, že přeložkou silnice budou negativně dotčeny zájmy na ochraně památkové péče, přezkoumatelná. Přitom zohlední i judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které pokud podkladové stanovisko na námitku či připomínku účastníka spadající do gesce dotčeného orgánu neodpovídá, je odpůrce povinen si vyžádat doplnění stanoviska (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010-89, bod 68). Pokud krajský soud změnu územního plánu shledá v tomto ohledu přezkoumatelnou, bude se věcně zabývat jednotlivými námitkami stěžovatelů směřujícími proti zásahu do kulturní památky“. Citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu krajskému soudu, potažmo stěžovatelce, sděluje, že nemůže námitku navrhovatelů vypořádat odkazem na stanovisko, které ale na danou otázku vůbec neodpovídá. Stěžovatelka se dovolává právní věty z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2010, č. j. 1 Ao 3/2010-161, dle které pokud si odpůrce vyžádá stanovisko dotčeného správního orgánu po vydání územního plánu a opomenutý dotčený orgán s přijatým řešením souhlasí, jedná se zpravidla o nepodstatnou procesní vadu. Jak už uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, zde nebyl dotčený správní orgán opomenut, ale k dotčení nemovité kulturní památky se nevyjádřil. Tudíž jakékoliv souhlasné dodatečné stanovisko dotčeného správního orgánu vydáno nebylo. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele nezpůsobovalo chybějící stanovisko správního orgánu, stanovisko zde bylo, ale absence vyjádření se k nemovité kulturní památce barokního mostu; důvodem nepřezkoumatelnosti této části opatření obecné povahy je především jeho vnitřní rozpornost. Stěžovatelka v kasační stížnosti poukazuje na to, že námitka dotčení kulturních nemovitých památek, konkrétně barokního mostu a sochy sv. Jana Nepomuckého, byla poprvé vznesena až před krajským soudem, proto si nevyžádala doplňující stanovisko orgánu ochrany kulturních památek již v době, kdy se vedlo řízení o změně územního plánu. To ale není relevantní argument, jelikož je její povinností vyplývající ze zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, aby při tvorbě územní plánu postupovala tak, aby nemovité kulturní památky byly chráněny. To je ostatně i důvod, proč nebude realizován původní plán na přeložku silnice, koridor D1, jelikož přeložka silnice vedla přes Vospělův mlýn, který se stal kulturní nemovitou památkou. To, že námitka nebyla v rámci pořizování územního plánu vznesena, neznamená, že stěžovatelka by mohla na ochranu nemovitých kulturních památek rezignovat.

pokračování

[27] Stěžovatelka namítá, že i přesto, že koridor pro přeložku silnice zasahuje do části barokního mostu, tak to neznamena, že tato nemovitá kulturní památka bude stavbou dotčena. Pokud stěžovatelka připouští zásah do nemovité kulturní památky, ten však nemá být negativní, tedy nemovitá kulturní památka zůstane zachována, tak, jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, tyto závěry musí být postaveny najisto a náležitě v opatření obecné povahy odůvodněny. To se v případě stěžovatelky nestalo. Naopak, navrhovatelé ve vyjádření ke kasační stížnosti kontrovali, že s odkazem na technické řešení přeložky silnice nastane taková situace, že bude barokní most zcela odstraněn a stane se z něj jakási nájezdová rampa na silnici II/151. Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že v územní studii na průtah silnice II/151 obcí Kunžak, vypracované v roce 2009 společností Pragoprojekt, a. s. (dále jen „územní studie na průtah silnice II/151 obcí Kunžak“) je v její průvodní zprávě v kapitole 6.3.5. uvedeno: *„Rozšíření klenbového mostu v km 0.410 bude provedeno jednostranně na straně, kde je umístěna socha sv. Jana Nepomuckého“*. Tudíž územní studie v případě zvolené varianty č. 4 rovněž počítá se zásahem do barokního mostu. Odůvodnění, jak bude přeložka silnice II/151 realizována, aniž by nedošlo k zásahu do nemovité kulturní památky, v opatření obecné povahy absentuje.

[28] Stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že měl učinit závěr, zda lze, či nelze dopady do hydrogeologických poměrů stavby hodnotit bez přesných parametrů silnice. Krajský soud dle stěžovatelky pouze odkázal na existující stanovisko dotčeného orgánu a konstatoval, že na základě jeho znění je zjevné, že dopady do hydrogeologických poměrů lze vyhodnotit již ve fázi pořizování územně plánovací dokumentace. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku v bodě 24 uvedl: *„Pořizování územně plánovací dokumentace je počátečním stadiem rozhodování, kdy jsou ještě možnosti výběru a alternativ otevřeny a kdy účast veřejnosti může být účinná. V okamžiku územního řízení již není možné účinně se vyjádřit k otázce, zda bude určitá stavba realizovaná či nikoli; v této fázi již otázka nezní „zda“, ale „jak“. Účinná právní ochrana se proto musí soustředit na okamžik, kdy je o dané věci skutečně rozhodováno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74). Rozhodující je, zda záměr vykazuje již ve fázi vymezení v územním plánu takovou míru určitosti svých vlastností, že posouzení vlivů je možné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 4 As 125/2014-66, bod 31)“*. Stěžovatelka namítá, že dotčený správní orgán sice konstatoval, že daná stavba jistě zasáhne do hydrogeologických poměrů ve vymezeném koridoru, ale nezavázal jej k provedení hydrologického posudku již ve fázi územního plánování. Stěžovatelce se jeví předčasné a také nevhodné vypracování takového posudku, kdy by se měla hledat konkrétní řešení co nejmenšího zásahu do hydrogeologických poměrů na dotčeném území. Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku konstatoval, že je otázkou právě územně plánovacího řízení dospět k závěru, zda je navrhovaná změna v daném území proveditelná, proto dává smysl, aby koridor, který tuto stavbu vymezuje, byl součástí územního plánu. Tudíž, pokud jsou dostatečně známy technické parametry přeložky silnice II/151, tak hydrogeologický průzkum má být proveden již v plánovacím řízení. Jelikož v územním řízení se už neřeší otázka, zda je možno stavbu v koridoru vymezeném územním plánem provést, ale za jakých podmínek. Pokud by bezvýjimečně platil názor zastávaný stěžovatelkou, že posouzení vlivu budoucích plánovaných záměrů vymezovaných prostřednictvím příslušných ploch, koridorů, veřejně prospěšných staveb či regulativů na konkrétní nemovitosti v území není možné činit v procesu pořizování a vydávání územního plánu, pak by zcela postrádal smysl institut námitek, které mohou vlastníci dotčených nemovitostí uplatňovat v řízení o vydání

územního plánu dle § 52 odst. 2 stavebního zákona, o nichž je správní orgán povinen rozhodnout a toho rozhodnutí řádně odůvodnit dle § 172 odst. 5 správního řádu. Přitom platí zásada koncentrace, podle níž v územním řízení nelze uplatnit námitky k otázkám, o nichž bylo rozhodnuto již při vydání územního plánu dle § 89 odst. 2 stavebního zákona. Rovněž soudní judikatura vyžaduje posouzení otázek vlivu řešení obsažených v územně plánovací dokumentaci na okolí, včetně sousedících nemovitostí, již při jejím vydání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 4 As 125/2014-66).

[29] Stěžovatelka namítá, že je otázkou územního řízení stanovit podmínky, aby byl dopad do hydrogeologických podmínek v daném území co nejmenší, a je možno v něm stanovit podmínky pro realizaci stavby. V tomto lze stěžovatelce přisvědčit, nicméně stěžovatelka bez relevantních důkazů činí závěr, že stavba nebude mít natolik zásadní dopad do hydrogeologických poměrů v území, že bude možné ji realizovat, aniž by tento závěr byl doložen podklady obsaženými ve správním spisu. Krajský soud tuto námitku navrhovatelů v prvním řízení nevypořádal, tudíž v tomto ohledu bylo jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Tudíž prvním krokem krajského soudu bylo učinit závěr, zda lze silnici trasovat bez dopadů do hydrogeologických poměrů v území. Zde krajský soud, stejně jako Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, odkázal na stanovisko odboru životního prostředí Městského úřadu Jindřichův Hradec ze dne 30. 11. 2018, dle kterého si realizace stavby dopravní komunikace nepochybně vyžádá značný rozsah terénních úprav, jakož i značný zásah do stávajících odtokových a hydrogeologických poměrů v daném území.

[30] Vodní zákon chrání povrchové i podzemní vody, vodní ekosystémy a na ně přímo závislé suchozemské ekosystémy. Z vodohospodářského hlediska bylo proto uzavřeno, že před zahájením přípravných prací bude třeba provést podrobný hydrogeologický průzkum zaměřený na vyhodnocení všech dopadů na odtokové a hydrogeologické poměry v dané lokalitě a jejím okolí. Krajský soud dospěl k závěru, že stavba silnice negativně ovlivní hydrogeologické poměry v území. Tento negativní dopad byl dovozen již ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Konkrétně hodnocení SEA vypracované pro účely návrhu 6. aktualizace Zásad územního rozvoje Jihočeského kraje v kapitole 6.5. na straně 54 uvádí, že realizace záměrů dopravní infrastruktury má převážně negativní vlivy na povrchové a podzemní vody. V nyní posuzovaném záměru Kunžak je uvedeno, že tento záměr kříží záplavové území Q₁₀₀ toku Chlum s tím, že u záměru Kunžak je nutné zpracovat hydrologické posouzení pro průchod povodňových vod. Záměr dostal hodnocení -1 v tabulce č. 29: Vyhodnocení vlivů na povrchové a podzemní vody, což značí mírné potenciální negativní vlivy. Negativní vliv na hydrogeologické poměry v území byl dovozen jak ze stanoviska odboru životního prostředí Městského úřadu Jindřichův Hradec ze dne 30. 11. 2018, tak i hodnocení SEA vypracované pro účely návrhu 6. aktualizace Zásad územního rozvoje Jihočeského kraje. Nejvyšší správní soud shledal tento závěr krajského soudu dostatečně zdůvodněný.

[31] Pokud je tedy již v této fázi územního plánování shledán negativní vliv na hydrogeologické poměry v území, tak je nutné provést hydrogeologický průzkum, pokud stavební záměr vykazuje takovou míru určitosti svých vlastností, že posouzení vlivů by bylo možné. To je tedy druhá část vysloveného závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, kterou měl krajský soud posoudit. Na tuto otázku rovněž krajský soud ve svém rozhodnutí poskytl, i když stručnou, odpověď. Není tedy pravdou, jak tvrdí stěžovatelka,

pokračování

že se k této otázce krajský soud nevyjádřil a jeho rozhodnutí by tak bylo nepřezkoumatelné. Krajský soud uvedl, že již územní studie podobu zvažované pozemní komunikace s odkazem na normu ČSN nastiňuje, a to i v předpokládaném rozsahu záboru půdy (včetně rozsahu výkopů, násypů). Stěžovatelka sama ve vypořádání se s námitkami navrhovatelů uvedla, že Zásady územního rozvoje v platném znění v kapitole h) stanovily požadavky na koordinaci územně plánovací činnosti obcí, ze kterých pro územní plán obce Kunžak plyne požadavek na dopravní napojení na stávající dopravní síť a řešit potřebu zajištění homogenity celé trasy. Homogenita vyjádřená v Zásadách územního rozvoje je úprava stávající komunikace odpovídající příslušným normám, např. ČSN 73 6101 Projektování silnic a dálnic, ČSN 73 6102 Projektování křižovatek na pozemních komunikacích. Dále stěžovatelka ve vypořádání námitek uvádí, že v roce 2008 zadal Jihočeský kraj zpracování územní studie na průtah silnice II/151 obcí Kunžak, jejímž cílem mělo být nalezení nejvhodnějšího řešení dopravní závady. Studie obsahuje varianty 1,2,3 a 4 a jako nejvhodnější byla vybrána varianta č. 4. V souladu s ní je v územním plánu vymezen koridor D1-Z4 nahrazující původní koridor D1. Územní studie na průtah silnice II/151 obcí Kunžak v průvodní zprávě v kapitole 6. 3. vymezuje zvolenou variantu č. 4. ; zde je podrobný popis šířkového řešení s přesnými parametry zahrnující normu ČSN 73 6110, kde je přesně vymezena šíře jízdního pruhu, chodníku, vodícího proužku, včetně toho, že ve stoupání je nutné zřízení přídatných pruhů. Rovněž jsou zde specifikovány křižovatky, mostní objekty, opěrné a zárubní zdi. Dále je zde specifikováno, které objekty musejí být zdemolovány a také velikost záboru. Nejvyšší správní soud tedy musí učinit závěr shodně s krajským soudem, že podklady založené ve správním spise obsahují dostatečné množství informací, ze kterých lze dovodit, jaké technické parametry bude mít výsledná stavba.

[32] Stěžovatelka se v kasační stížnosti dovolává § 54 odst. 5 stavebního zákona ve znění ke dni vydání územního plánu, dle kterého *„část územního plánu, která v území znemožňuje realizaci záměru obsaženého v politice územního rozvoje nebo zásadách územního rozvoje, se při rozhodování nepoužije“*; odstavec 6 stejného ustanovení stanoví, že *„obec je povinná bez zbytečného odkladu uvést do souladu územní plán s územně plánovací dokumentací vydanou krajem a schválenou politikou územního rozvoje. Do té doby nelze rozhodovat podle částí územního plánu, které jsou v rozporu s územně plánovací dokumentací vydanou krajem nebo s politikou územního rozvoje“*. Z tohoto ustanovení plyne, že územní plán musí být v souladu se zásadami územního rozvoje příslušného kraje. Stěžovatelka namítá, že koridor D1-Z4 byl vymezen v aktualizaci č. 6 Zásad územního rozvoje Jihočeského kraje, avšak dále uvádí, že nakonec byl ze zásad územního rozvoje vypuštěn, jelikož nenaplnil nadmístní význam. Dané ustanovení zákona konstatuje, že pokud byl koridor vymezen v zásadách územního rozvoje, tak je nutné jej vymezit v územním plánu, jelikož ten se zásadami musí být v souladu. Otázka souladu zásad územního rozvoje a územního plánu není předmětem nynější věci, jelikož koridor D1-Z4 není v Zásadách územního rozvoje Jihočeského kraje obsažen. Stěžovatelka se dovolává možnosti zpřesňování koridorů republikového a mezinárodního významu, tou ale přeložka silnice II/151 není, tudíž tato argumentace stěžovatelky není na daný případ přiléhavá.

[33] Co se týče otázky zvýšení bezpečnosti silničního provozu ve východní části obce Kunžak, ke kterému má dojít vlivem vybudování přeložky silnice II/151, stěžovatelka v kasační stížnosti argumentuje, že z podkladů ve správním spise je možné závěr o zvýšení bezpečnosti silničního provozu učinit. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku uvedl:

„Otázka snížení nehodovosti po přeložce silnice je zásadní pro posuzování přiměřenosti tohoto řešení. Do základních práv stěžovatelů (zde navrhovatelů) je zásadním způsobem zasahováno právě s odkazem na legitimní cíl zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Proto otázka zvýšení této bezpečnosti musí být postavena najisto a opřena o relevantní důkazy ve správním spise. Nelze posoudit přiměřenost zvoleného řešení, a to v žádném kroku testu proporcionality, pokud není důkazně podloženo, v jaké míře řešení sledovaného cíle dosáhne. Bez toho nelze mít za splněný krok vhodnosti, nelze provést krok potřebnosti, ani vážení zájmů v posledním kroku“. Až po posouzení těchto skutečností ze správního spisu tedy může krajský soud přistoupit k dalšímu kroku testu proporcionality, jímž je test potřebnosti. „V rámci kroku potřebnosti pak krajský soud posoudí, zda neexistuje reálná alternativa, která bude schopna sledovaného cíle (zvýšení bezpečnosti silničního provozu) dosáhnout ve stejné nebo podobné míře a přitom bude představovat menší zásah do práv všech obyvatel a nenaruší jiné veřejné zájmy. Pokud taková alternativa nebude existovat, poměří zájem na zvýšení bezpečnosti silničního provozu v této části obce se zásahem do práv stěžovatelů. Nepřiměřenost zásahu shledá, pokud by míra zvýšení bezpečnosti společně s případnými jinými veřejnými zájmy na výstavbě přeložky silnice nepřevážila dopady (jejich závažnost) do práv stěžovatelů.“

[34] Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, test proporcionality, který je v daném případě nutné provést, jelikož změna územního plánu zasahuje do ústavně zaručených práv navrhovatelů, jako je právo na obydlí a právo vlastnit majetek, tak musí být proveden právě při vypořádání této námitky navrhovatelů. Přeložka silnice jejich ústavně zaručená práva zásadně omezuje, jelikož vymezený koridor D1-Z4 má vést přímo přes zahradu navrhovatelů, která bezprostředně přiléhá k jejich rodinnému domu. Přeložka byla také územním plánem vymezena jako veřejně prospěšná stavba, pro kterou lze pozemky vyvlastnit. Na změnu územního plánu může tedy navazovat vyvlastňovací řízení. Jedná se o zásah do osobních práv, kde judikatura Ústavního soudu aplikuje standardní test proporcionality. Ten se skládá ze tří kroků (viz např. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 78/06, bod 23; či sp. zn. I. ÚS 1587/15, bod 27): 1) opatření omezující základní právo je vůbec způsobilé dosáhnout sledovaného cíle (test vhodnosti), 2) sledovaného cíle není možno ve stejné nebo podobné míře dosáhnout jinými prostředky, které by méně zasahovaly do základního práva (test potřebnosti), 3) zásah je přiměřený, tedy závažnost zásahu do základního práva je v dané konkrétní situaci vyvážena významem sledovaného cíle neboli obětí přinesená v podobě omezení základního práva se nedostává do nepoměru s užitkem, který omezení přineslo (proporcionalita v užším smyslu).

[35] Prvním krokem tedy je nutno postavit najisto, zda přeložkou silnice II/151 dojde ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu; takový závěr musí mít oporu ve spise. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že správní spis obsahuje podklady, které dokládají, že přeložka silnice II/151 povede ke zvýšení bezpečnosti. Krajský soud dospěl k závěru, že ačkoli se ve správním spise nacházejí územní studie na průtahu silnice II/151 obcí Kunžak, statistické vyhodnocení nehodovosti v silničním provozu na vybrané lokalitě od 1. 1. 1999 do 16. 10. 2019, stanovisko Krajského úřadu Jihočeského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství ze dne 28. 11. 2018, primárním cílem ani jednoho z uvedených podkladů není hodnocení bezpečnosti silničního provozu ve východní části obce Kunžak či hodnocení významu této komunikace. Územní studie v úvodu popisuje závady aktuální komunikace, nicméně jak Nejvyšší správní soud v bodě 84 zrušujícího rozsudku zhodnotil, „tato studie posuzuje varianty řešení dopravní závady a upřednostňuje variantu zvolenou nyní napadenou

pokračování

změnou územního plánu. Studie se však nijak nevyjadřuje k významu silnice č. II/151, ani k otázce nehodovosti na stávající silnici, včetně toho, jak bude vyřešena diskutovanými variantami“. Krajský soud uvedl, že souhlasné stanovisko krajského úřadu poté bez dalšího konstatuje, že záměr významnou měrou přispěje ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu, avšak požadovanou oporu rovněž neposkytuje. Takové obecné konstatování je možné paušálně uplatnit pro jakoukoli nově budovanou přeložku vyhovující aktuálním normám. Absenci podkladů odpovídá i samotné odůvodnění změny územního plánu, které v části J.4.1. odůvodňující vymezení koridoru, vychází primárně z popsané územní studie a činí závěr: „Z uvedeného je zřejmé, že stávající vedení předmětného úseku je nebezpečné, a tedy život a zdraví ohrožující. Příčinu vzniklých dopravních nehod lze spatřovat právě mezi nedostatečnými rozhledy a nevhodným profilem komunikace.“ Takový závěr však na základě této studie, jak popsal i Nejvyšší správní soud, učinit nelze. Závěry citovaného odůvodnění nelze žádným způsobem ověřit, a to ani v kontextu založené statistiky dopravních nehod, se kterou toto odůvodnění explicitně nepracuje.

[36] Ve správním spise byla založena územní studie na průtahu silnice II/151 obcí Kunžak z 01/2009 vypracovaná společností Pragoprojekt, a. s., objednatel Ředitelství silnic a dálnic ČR, jejímž účelem je prověřit možnost vedení rekonstrukce silnice ve střetu s národní kulturní památkou Vospělův mlýn. Zde byly popsány závady stávající komunikace, a to ve velké části nedostatečná šířka vozovky; křižovatky a sjezdy mimo silnici – není zajištěn dostatečný rozhled; silnice není dostatečně vybavena bezpečnostními prvky. V rámci této studie jsou popisovány tři možné varianty, včetně vybrané varianty č. 4 (odpovídá řešenému koridoru). Dále zde bylo založeno statistické vyhodnocení nehodovosti v silničním provozu na vybrané lokalitě od 1. 1. 1999 do 16. 10. 2019; evidováno je celkem 7 dopravních nehod, 1 usmrcená osoba (cyklista), 1 těžce zraněná osoba, 4 lehce zraněné osoby; přímo na silnici II/151 se dle zákresu stalo 6 dopravních nehod. Lze souhlasit s krajským soudem, že primárním cílem ani jednoho z těchto podkladů nebylo hodnocení bezpečnosti silničního provozu ve východní části obce Kunžak či hodnocení významu této komunikace. Souhlasné stanovisko krajského úřadu poté bez dalšího konstatovalo, že záměr významnou měrou přispěje ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Nebezpečnost komunikace měla poté potvrzovat i statistika „na www.jvdm.cz, z níž lze zjistit, že od roku 2007 (odkdy je vedena) došlo na úseku silnice II/151, který by měl být přeložen, ke 12 dopravním nehodám šetřeným Policií ČR. Z toho jedna byla smrtelná a jedna s těžkým zraněním, přičemž mezi příčinami dopravních nehod lze spatřovat právě nedostatečné rozhledy a nevhodný profil komunikace.“ Ani výstup z této statistiky nebyl založen ve správním spise, přičemž se jednalo o jiné údaje, než jaké plynou ze založeného Statistického vyhodnocení nehodovosti v silničním provozu na vybrané lokalitě. Územní studie průtahu silnice II/151 obcí Kunžak popisuje závady na nynější silnici II/151, které dokumentují i fotografie přiložené ke kasační stížnosti. Tyto fotografie však pouze ukazují nynější stav komunikace.

[37] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že všem účastníkům řízení je stav provozu na komunikaci II/151 velmi dobře znám, proto není tak detailně a důkladně v územním plánu odůvodněna nutnost přeložky silnice II/151. Nejvyšší správní soud musí opětovně zdůraznit, stejně jak učinil ve svém zrušujícím rozsudku, že vymezením koridoru D1-Z4 a následným vybudováním přeložky komunikace II/151 má být zasaženo do ústavních práv navrhovatelů, včetně práva na vlastnictví majetku. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již dovodil, že právo vlastnit majetek je jedním ze základních pilířů, na nichž již po

staletí stojí západní civilizace a její svobodný rozvoj. Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli a při zachování zásady minimalizace zásahu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, body 47 až 49). Z tohoto důvodu je detailní a přezkoumatelné odůvodnění změny územního plánu zcela nezbytné, jelikož bez takového odůvodnění, které je prokázáno materiály založenými ve správním spise, není možné provést ani test proporcionality a vyslovit tak kladný závěr pro zvolené řešení. Stěžovatelka v kasační stížnosti obhájí významnost komunikace II/151, především však neprokázala, že přeložka komunikace II/151 povede k naplnění cíle, tedy zvýšení bezpečnosti provozu. Není tak možné posuzovat váhu veřejného zájmu na přeložce silnice; ta závisí právě na tom, jak moclepší bezpečnost silniční dopravy, což zahrnuje i posouzení, o jak významnou silnici se jedná a jaký je na ní provoz. Čím větší význam silnice a provozu na ní, tím větší bude veřejný zájem na zvýšení její bezpečnosti.

[38] Nejvyšší správní soud rekapituluje, že z judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vyplývá určitá zdrženlivost při přezkumu územního plánu obce. Schvalování územně plánovací dokumentace patří nejen do samostatné působnosti obce, ale zároveň představuje nedílnou součást ústavně garantovaného práva na samosprávu (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, či nálezy ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. III. ÚS 3817/17, bod 57). Pořízení územního plánu je komplikovaný proces, jehož výsledkem je konsensus mezi různými skupinovými a individuálními zájmy obyvatel přijatý v podmínkách konkrétní obce. I přesto je nutné trvat na řádném odůvodnění zejména těch změn, které způsobují zásah do ústavně zaručených práv jednotlivců.

[39] Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky stěžovatelky opodstatněné. Krajský soud při přezkoumání napadeného územního plánu vycházel ze závazného právního názoru, který vyslovil Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku. Závěry, k nimž krajský soud dospěl, dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Kasační stížnost neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[40] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatelky rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. V řízení o kasační stížnosti mají navrhovatelé právo na náhradu odměny jejich právního zástupce za jeden úkon právní služby, kterým bylo vyjádření ke kasační stížnosti, ve výši 4.960 Kč [2 x 2.480 Kč, což představuje odměnu za jeden úkon dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, sníženou o 20 % dle § 12 odst. 4 této vyhlášky. Dále mají navrhovatelé právo na náhradu hotových výdajů ve výši 300 dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu; celkem tedy 5 260 Kč. Zástupce navrhovatelů doložil, že je plátcem DPH, proto je odměna a náhrada hotových výdajů zvýšena o částku odpovídající 21 % zákonné sazbě této daně. Celkem je tedy stěžovatelka povinna zaplatit navrhovatelům částku ve výši 6.365 Kč k rukám jejich právního zástupce do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. února 2025

pokračování

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu